

РЕШЕНИЕ № 118

гр.Перник, 20.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд — Перник, в публично заседание на двадесет и първи юни две хиляди и десета година, в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 275/2010 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл.79, ал.1 от Закон за българските лични документи /ЗБЛД/.

Образувано е по **жалба на Г.Й.Б.,***** чрез процесуалният си представител - адв.Й.П., против Заповед №480 от 30.04.2010 г. на Директора на ОД на МВР-гр. Перник. С атакуваната заповед е наредено на жалбоподателя да не се разрешава напускане на страната, считано от 03.05.2010 г.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на акта. Твърди се, че издадената заповед е в противоречие с Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и Съвета. Поддържа се твърдение, че не са налице ограничителните хипотези за придвижване на жалбоподателя в рамките на общността, като се позовава на решение № 3909/24.03.2010 г., постановено по адм.д.№13704 по описа на Върховен административен съд за 2009 г., VII-мо отделение.

Ответната страна - Областна дирекция на МВР - гр. Перник, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник изразява становище основателност на жалбата по отношение на държавите членки на Европейския съюз, предлага съда да я отмени в тази част и да постанови потвърдително решение в останалата част, тъй като за други държави няма пречка ПАМ да бъде наложена.

Административен съд - Перник, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища, прие за установено следното:

В Областна дирекция на МВР-Перник с вх.№7007/27.04.2010 г., от Частен съдебен изпълнител Стилян Бадев, с район на действие района на Окръжен съд Перник е постъпило искане за налагане на ПАМ по чл.76, т.3 от ЗБЛД на Г.Й.Б.. Основанието за искането отправено до ОД на МВР Перник е образувано изпълнително дело №20107530400492 срещу жалбоподателя по задължение към Лъчезар Делчев Петров. Личното имущество на длъжника не покрива задължението и не е представено надлежно обезпечение на вземането на вискателя.

Към писмото е приложен изпълнителен лист от 07.04.2010 г., издаден по повод

присъда по н.о.х,д.№ 613/2009 г. по описа на Районен съд - гр. Перник.

Въз основа на представените документи в ОД на МВР-Перник е започнало административно производство за налагане на ПАМ.

На 30.04.2010 г. на жалбоподателя е наложена ПАМ , която ограничава възможността му да напуска страната.

С оглед така установената фактическа обстановка, решаващият състав намира, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Заповедта, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по реда на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД е издадена от компетентния съгласно чл. 78, ал. 1 от ЗБДС орган, в предвидената форма, след искане на частен съдебен изпълнител, но не са съобразени приложимите материално правни норми към установените в хода на производството факти и обстоятелства, поради което е налице основание за частична отмяна на административния акт.

Съгласно разпоредбата на чл.75, т.6 от ЗБЛД предвидената ПАМ може да се наложи на лица, които имат парични задължения в големи размери към български физически и юридически лица или чуждестранни лица, установени по съдебен ред, освен ако представят надлежно обезпечение или личното им имущество покрива задължението.

Целта на закона със налагането на ПАМ , която е обективизирана в чл.75, т.6 от ЗБЛД е да обезпечи правата на вискателя по установено по съдебен ред вземане. Нормата е диспозитивна и предоставя на административния орган правото при осъществяване на посочените в закона фактически предпоставки, да прецени наличието на основания за прилагане на административната мярка във всеки отделен случай. Преценката на органа е по целесъобразност, поради което не подлежи на съдебен контрол. Следователно, за да възникне правото на директора на ОД на МВР-Перник да приложи мярката по чл. 75, т.6 от ЗБЛД е достатъчно да се установи, че лицето има задължение в големи размери, не притежава лично имущество, което да покрива задължението и не е представило надлежно обезпечение на дълга. В конкретният случай задължението е в размер 26 812 лв., като няма данни в административната преписка личното имущество на длъжника да може да гарантира вземането или да е предложено надлежно обезпечение. Тези обстоятелства са установени правилно от административния орган и се основават на събраните доказателства-изпълнителен лист и искането на частния съдебен изпълнител, което представлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК и е годно доказателство да удостовери тези факти.

Две са предпоставките, които могат да осуетят налагането на ПАМ по чл.75, т.6 от ЗБЛД: личното имущество да лицето да покрива задължението или ако лицето е представило надлежно обезпечение на установеното задължение. Тези предпоставки обаче не се установяват от административният орган. Това е задължение на лицето с установено парично задължение , тъй като е в негов интерес да установи наличието на някоя от двете предпоставки.

Установените факти в административното производство са основание за налагане на принудителна административна мярка по чл.75, т.6 от ЗБЛД, но само по отношение на държавите извън Европейския съюз. По отношение на членовете на Европейския съюз следва да бъде съобразено и приложимото общностно право — Директива 2004/38 на Европейския парламент и Съвета от 29.04.2004 г.

Посочената директива определя условията за упражняване правото на гражданите на

съюза на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, както и ограниченията налагани на тези права от съображения за обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве.

Жалбоподателят Г.Б. е български гражданин, а Република България след 01.01.2007 г. е член на ЕС, то гражданите ѝ от тази дата съгласно чл. 17 от Договора за Европейската общност /ДЕО/ също са и граждани на ЕС. Поради това си европейско гражданство жалбоподателя се ползва от предоставената по силата на договорите свобода на движение и пребиваване в рамките на ЕС. Ограничаването на това право се допуска само по силата на предвидените в Директива 2004/38/ЕО основания. Директивата има приоритет пред вътрешното законодателство при определяне на условията за упражняване на правото на свободно движение и пребиваване на гражданите на ЕС на територията на държавите членки. Общия принцип въведен с Директивата е, че ограничения могат да се налагат само от съображения свързани с обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве. В чл.1 и чл.27 на Директива 2004/38/ЕО изрично е забранено въвеждане на други ограничения освен свързаните със защита на обществен интерес. В случая разпоредбата на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД въвежда ограничение на правото на излизане от държава-членка на основание, непредвидено в директивата, поради което пряко ѝ противоречи.

Въведеното допълнително основание за ограничение на възможностите за свободно движение на хора в рамките на общността, с цел защита правата на други граждани или юридически лица, съставлява защита на частен интерес, който е извън предвидените ограничения в Директивата. В случая, основанието за налагането на принудителната административна мярка „забрана за напускане на страната“ по чл. 75, т.6 от ЗБЛД е защитата на финансов интерес на частно лице - кредитор по парично вземане, поради което това основание не попада сред изчерпателно изброените основания в Директивата и по-конкретно не представлява съображение за обществен ред.

Република България е член на ЕС и нормите на общностното право се ползват с директен ефект в случаите когато не са въведени във вътрешното право по надлежния ред или когато вътрешното право не е съобразено с разпоредбите на правото на Европейския съюз. В този смисъл, след като не е въведена по надлежния ред във вътрешното законодателство, Директива 2004/38/ЕО поражда директен ефект и следва да се прилага от всички органи на държавна власт в страната. След като по силата на административен акт е въведено ограничение в свободата на движение на гражданин на ЕС и то не е свързано със защита на обществен интерес, то е налице несъответствие на акта с разпоредби на общностното право, които имат директно приложение и това е основание за неговата отмяна.

Изложеното налага извода, че жалбата е частично основателна, като следва да се постанови отмяна на наложената принудителна административна мярка "забрана за напускане на страната" по отношение на пътуване до друга държава членка на Европейския съюз и следва да се отхвърли в останалата ѝ част.

В хода на съдебното производство не е направено искане за присъждане на разноски, поради което и съда не следва да се произнася по тях.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. П-ро от АПК Административен съд - Перник

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 480 от 30.04.2010 г. на Директора на ОД на МВР-гр. Перник, с която е наредено на Г.Й.Б. да не се разрешава напускане на страната, считано от 03.05.2010 г., по отношение на държавите членки на Европейския съюз.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г.Й.Б.,*** против заповед №480 от 30.04.2010 г. на Директора на ОД на МВР гр. Перник, в останалата ѝ част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: /п/